

“मीठे बच्चे- बाबाले तिमीलाई पुरुषोत्तम बनाउनको लागि पढाइरहनु भएको छ, तिमी अहिले कनिष्ठबाट उत्तम पुरुष बन्छौ, सबैभन्दा उत्तम हुन् देवताहरू।”

प्रश्न:- यहाँ तिमीले कुनचाहिँ मेहनत गर्छौ जुन सत्ययुगमा हुँदैन?

उत्तर:- यहाँ देहसहित देहका सबै सम्बन्धलाई भुलेर आत्म-अभिमानि भएर शरीर छोड्न धेरै मेहनत गर्नुपर्छ। सत्ययुगमा विना मेहनत बसी-बसी शरीर छोडिदिन्छन्। अहिले यही मेहनत वा अभ्यास गर्छौ- म आत्मा हुँ, मैले यस पुरानो दुनियाँ, पुरानो शरीरलाई छोड्नु छ, नयाँ लिनु छ। सत्ययुगमा यस अभ्यासको आवश्यकता पर्दैन।

गीत:- दूर देश का रहने वाला.....

ओम् शान्ति। मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरूले जानेका छन् फेरि, मतलब कल्प-कल्पपछि। यसलाई भनिन्छ- दूर देशका रहनेवाला फेरि पराई देशमा आउनु भएको छ। यो केवल उहाँ एकको लागि नै गायन छ, उहाँलाई नै सबैले याद गर्छन्, उहाँ हुनुहुन्छ विचित्र। उहाँको कुनै चित्र छैन। ब्रह्मा, विष्णु, शंकरलाई देवता भनिन्छ। शिव भगवानुवाच भनिन्छ, उहाँ परमधाममा रहनुहुन्छ। उहाँलाई सुखधाममा कहिल्यै बोलाउँदैनन्, दुःखधाममा नै बोलाउँछन्। उहाँ आउनु हुन्छ पनि संगममा। यो त बच्चाहरूलाई थाहा छ- सत्ययुगमा सारा विश्वमा तिमी पुरुषोत्तम रहन्छौ। मध्यमे, कनिष्ठ त्यहाँ हुँदैनन्। उत्तम भन्दा उत्तम पुरुष यी श्री लक्ष्मी-नारायण हुन् नि। उनीहरूलाई यस्तो बनाउने श्री-श्री शिवबाबा हुनुहुन्छ। श्री-श्री उहाँ शिवबाबालाई नै भनिन्छ। आजकल त सन्यासी आदिले पनि आफूलाई श्री-श्री भनिदिन्छन्। त्यसैले बाबा नै आएर यस सृष्टिलाई पुरुषोत्तम बनाउनु हुन्छ। सत्ययुगमा सारा सृष्टिमा उत्तम भन्दा उत्तम पुरुषहरू रहन्छन्। उत्तम भन्दा उत्तम र कनिष्ठ भन्दा कनिष्ठको फरक यस समय तिमीले जानेका छौ। कनिष्ठ मानिसहरूले आफ्नो नीचता देखाउँछन्। अहिले तिमीले सम्झन्छौ- हामी के थियौं, अहिले फेरि हामी स्वर्गवासी पुरुषोत्तम बनिरहेका छौं। यो हो नै संगमयुग। यस पुरानो दुनियाँलाई नयाँ बन्नु छ। पुरानो नै नयाँ, नयाँ नै पुरानो अवश्य बन्छ। नयाँलाई सत्ययुग, पुरानोलाई कलियुग भनिन्छ। बाबा हुनुहुन्छ नै सच्चा सुन, सत्य बोल्नेवाला। उहाँलाई सत्य भनिन्छ। सबै कुरा सत्य बताउनु हुन्छ। यो जुन भन्छन्- ईश्वर सर्वव्यापी हुनुहुन्छ, यो झुटो हो। बाबा भन्नुहुन्छ- अब झुटो नसुन। हियर नो इविल, सी नो इविल... राज विद्याको कुरा अलग छ। त्यो त हो नै अल्पकाल सुखको लागि। अर्को जन्म लिएपछि फेरि सुरुदेखि पढ्नुपर्छ। त्यो हो अल्पकालको सुख। यो हो २१ जन्म, २१ पीढीको लागि। पिँढी वृद्धावस्था सम्मलाई भनिन्छ। त्यहाँ कहिल्यै अकालमा मृत्यु हुँदैन। यहाँ त हेर कसरी अकालमा मृत्यु भइरहन्छ। ज्ञानमा पनि मर्छन्। तिमीले अहिले कालमाथि विजय पाइरहेका छौ। जानेका छौ- त्यो अमरलोक हो, यो मृत्युलोक हो। त्यहाँ त जब बूढा हुन्छन् तब साक्षात्कार हुन्छ, म यो शरीर छोडेर गएर बच्चा बन्छु। वृद्धावस्था पूरा हुन्छ फेरि शरीर छोडिदिन्छन्। नयाँ शरीर मिल्नु त राम्रै हो नि। बसी-बसी खुसीसँग शरीर छोडिदिन्छन्। यहाँ त त्यस अवस्थामा शरीर छोड्नको लागि मेहनत लाग्छ। यहाँको मेहनत त्यहाँ फेरि सामान्य हुन्छ। यहाँ देहसहित जे जति छ सबैलाई भुल्नु छ। आफूलाई आत्मा सम्झनु छ, यस पुरानो दुनियाँलाई छोड्नु छ। नयाँ शरीर लिनु छ। आत्मा सतोप्रधान हुँदा सुन्दर शरीर मिल्थ्यो। फेरि काम चितामा बस्नाले कालो तमोप्रधान भयो, त्यसैले शरीर पनि कालो मिल्छ, सुन्दरबाट श्याम बन्यो। कृष्णको नाम त कृष्ण नै हो, उनलाई फेरि श्याम सुन्दर किन भन्छन्? चित्रमा पनि कृष्णको चित्र कालो बनाइदिएका छन् तर अर्थ बुझ्दैनन्। अहिले तिमीले बुझ्नेका छौ- सतोप्रधान हुँदा सुन्दर थिए। अहिले तमोप्रधान श्याम बनेका छन्। सतोप्रधानलाई पुरुषोत्तम भनिन्छ, तमोप्रधानलाई कनिष्ठ भनिन्छ। बाबा त सदा पवित्र हुनुहुन्छ। उहाँ आउनु हुन्छ नै सुन्दर बनाउने। यात्री हुनुहुन्छ नि। कल्प-कल्प आउनु हुन्छ, नत्र पुरानो दुनियाँलाई नयाँ कसले बनाउने! यो त पतित फोहोरी दुनियाँ हो। यी कुरालाई दुनियाँमा कसैले जानेका छैनन्। अहिले तिमीलाई थाहा छ- बाबाले हामीलाई पुरुषोत्तम बनाउनको लागि पढाइरहनु भएको छ। फेरि देवता बन्नको लागि हामी नै ब्राह्मण बनेका हौं। तिमी हौं संगमयुगी ब्राह्मण। दुनियाँलाई यो थाहा छैन- अहिले संगमयुग हो। शास्त्रहरूमा कल्पको आयु लाखौं वर्ष लेखिदिएका छन् त्यसैले सम्झन्छन् कलियुग त अहिले बच्चा छ। अहिले तिमीले दिलमा सम्झन्छौ- हामी यहाँ आएका हौं उत्तम भन्दा उत्तम, कलियुगी पतितबाट सत्ययुगी

पावन, मनुष्यबाट देवता बन्नको लागि। ग्रन्थमा पनि महिमा छ- मृत पलिती कपड धोए। तर ग्रन्थ पढ्नेले पनि अर्थ बुझ्दैनन्। यस समयमा त बाबा आएर सारा दुनियाँका मानिसहरूलाई सफा गर्नुहुन्छ। तिमी उहाँ बाबाको सामुन्नेमा बसेका छौ। बाबाले नै बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। यो रचयिता र रचनाको ज्ञान अरु कसैले जानेका छैनन्। बाबा नै ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ। उहाँ सत् हुनुहुन्छ, चैतन्य हुनुहुन्छ, अमर हुनुहुन्छ। पुनर्जन्मरहित हुनुहुन्छ। शान्तिका सागर, सुखका सागर, पवित्रताका सागर हुनुहुन्छ। उहाँलाई नै बोलाउँछन्- आएर यो वर्सा दिनुहोस्। तिमीलाई अहिले बाबाले २१ जन्मको लागि वर्सा दिइरहनु भएको छ। यो हो अविनाशी पढाइ। पढाउनेवाला पनि अविनाशी बाबा हुनुहुन्छ। आधाकल्प तिमीले राज्य पाउँछौ फेरि रावण राज्य हुन्छ। आधाकल्प हुन्छ राम राज्य, आधाकल्प हुन्छ रावण राज्य।

प्राण भन्दा प्यारा एक बाबा नै हुनुहुन्छ किनकि उहाँले नै तिमी बच्चाहरूलाई सबै दुःखबाट छुटाएर अपार सुखमा लिएर जानुहुन्छ। तिमीले निश्चयसँग भन्छौ- उहाँ हाम्रा प्राण भन्दा प्यारा पारलौकिक बाबा हुनुहुन्छ। प्राण आत्मालाई भनिन्छ। सबै मानिसहरूले उहाँलाई याद गर्छन् किनकि आधाकल्पको लागि दुःखबाट छुटाएर शान्ति र सुख दिनेवाला बाबा नै हुनुहुन्छ। त्यसैले प्राण भन्दा प्यारा हुनुभयो नि। तिमीलाई थाहा छ- सत्ययुगमा हामी सदा सुखी रहन्छौं। बाँकी सबै शान्तिधाममा जान्छन्। फेरि रावण राज्यमा दुःख सुरु हुन्छ। दुःख र सुखको खेल हो। मानिसहरूले सम्झन्छन्- यहाँ भर्खरै सुख हुन्छ, भर्खरै दुःख हुन्छ। तर यस्तो होइन। तिमीलाई थाहा छ- स्वर्ग अलग हो, नर्क अलग हो। स्वर्गको स्थापना बाबा रामले गर्नुहुन्छ, नर्कको स्थापना रावणले गर्छ, जसलाई वर्ष-वर्ष जलाउँछन्। तर किन जलाउँछन्? के चीज हो? केही बुझेका छैनन्। कति खर्च गर्छन्। बसेर कति कहानीहरू सुनाउँछन्, रामको सीता भगवतीलाई रावणले लग्यो। मानिसहरूले पनि सम्झन्छन्- यस्तै भएको होला।

अहिले तिमीहरूले सबैका बारेमा जानेका छौ। यो ज्ञान तिम्रो बुद्धिमा छ। सारा विश्वको इतिहास भूगोललाई कुनै पनि मानिसहरूले जानेका छैनन्। बाबाले मात्रै जान्नुहुन्छ। उहाँलाई विश्व रचयिता पनि भनिदैन। विश्व त छ नै, बाबा केवल आएर ज्ञान दिनुहुन्छ- यो चक्र कसरी घुम्छ? भारतवर्षमा यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो फेरि के भयो? देवताहरूले कसैसँग लडाईं कहाँ गरे र! केही पनि गरेनन्। आधा कल्पपछि रावण राज्य सुरु भएपछि देवताहरू वाममार्गमा गए। बाँकी यस्तो होइन- युद्धमा कसैले हरायो। लस्कर आदिको कुनै कुरा होइन। लडाईंद्वारा न राज्य लिन्छन्, न गुमाउँछन्। यो त योगमा रहेर तिमीहरू पवित्र बनेर पवित्र राज्य स्थापना गर्छौं। बाँकी हातमा कुनै चीज छैन। यो हो डबल अहिंसा। एक त पवित्रताको अहिंसा, दोस्रो तिमीले कसैलाई दुःख दिदैनौ। सबैभन्दा कडा हिंसा हो काम कटारीको। जसले आदि-मध्य-अन्त्य दुःख दिन्छ। रावणको राज्यमा नै दुःख सुरु हुन्छ। बिमारी सुरु हुन्छ। कति धेरै बिमारी छन्। अनेक प्रकारका दबाइहरू निकालिरहन्छन्। रोगी बनेका छन् नि। तिमी यस योग बलद्वारा २१ जन्मको लागि निरोगी बन्छौ। त्यहाँ दुःख वा बिमारीको नाम-निशान हुँदैन। त्यसको लागि तिमीले पढिरहेका छौ। बच्चाहरूलाई थाहा छ- भगवानले हामीलाई पढाएर भगवान भगवती बनाइरहनु भएको छ। पढाइ पनि कति सहज छ। आधा पौने घण्टामा सारा चक्रको ज्ञान सम्झाइदिनुहुन्छ। ८४ जन्म पनि कस-कसले लिन्छन्- यो तिमीलाई थाहा छ।

भगवानले हामीलाई पढाउनु हुन्छ, उहाँ हुनुहुन्छ नै निराकार। उहाँको सच्चा-सच्चा नाम हो शिव। कल्याणकारी हुनुहुन्छ नि। सर्वका कल्याणकारी, सर्वका सद्गति दाता हुनुहुन्छ उच्च भन्दा उच्च बाबा। उच्च भन्दा उच्च मनुष्य बनाउनु हुन्छ। बाबाले पढाएर होसियार बनाएर अब भन्नुहुन्छ गएर पढाऊ। यी ब्रह्माकुमार-ब्रह्माकुमारीहरूलाई पढाउनेवाला शिवबाबा हुनुहुन्छ। ब्रह्माद्वारा तिमीहरूलाई एडप्ट गर्नुभएको छ। प्रजापिता ब्रह्मा कहाँबाट आए? यस कुरामा नै अलमलिन्छन्। यिनलाई एडप्ट गर्नुभयो। भनिन्छ- धेरै जन्महरूको अन्त्यमा... धेरै जन्म कसले लियो? यी लक्ष्मी-नारायणले नै पूरा ८४ जन्म लिएका हुन् त्यसैले कृष्णको लागि भनिदिन्छन्- श्याम सुन्दर। हामी सुन्दर थियौं फेरि २ कला कम भयौं। कला कम हुँदै-हुँदै अहिले कलाहीन भएका छौं। अब तमोप्रधानबाट फेरि सतोप्रधान कसरी बन्ने? बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर्यौ भने तिमी पावन बन्छौ। यो पनि बुझेका छौ- यो रुद्र ज्ञान यज्ञ हो। यज्ञमा त ब्राह्मण चाहिन्छ। तिमी सच्चा ब्राह्मण हो सच्चा गीता सुनाउनेवाला त्यसैले तिमी लेख्छौ पनि- सच्चा गीता पाठशाला। त्यस गीतामा त नाम नै फेरिदिएका छन्। हो, कल्प पहिला जसले जस्तो वर्सा लिएका थिए उनीहरू नै आएर लिन्छन्। आफ्नो दिलसँग सोध- मैले पूरा वर्सा लिन सक्छु? मानिसहरूले शरीर छोड्दा खाली हात जान्छन्, त्यो विनाशी कमाइ त साथमा

जाँदैन। तिमीले शरीर छोड्दा भरपुर भएर जान्छौ किनकि २१ जन्मको लागि तिमीले आफ्नो कमाइ जम्मा गरिरहेका छौ। मानिसहरूको त सारा कमाइ माटोमा मिल्छ। यसो हुनु भन्दा त हामीले किन ट्रान्सफर गरेर बाबालाई नदिने। जसले धेरै दान गर्छन् उनीहरू त अर्को जन्ममा धनवान बन्छन्, ट्रान्सफर गर्छन् नि। अहिले तिमीले २१ जन्मको लागि नयाँ दुनियाँमा ट्रान्सफर गर्छौ। तिमीहरूलाई बदलामा २१ जन्मको लागि मिल्छ। उनीहरूले त एक जन्मको लागि ट्रान्सफर गर्छन्। तिमीले त ट्रान्सफर गर्छौ २१ जन्मको लागि। बाबा त हुनुहुन्छ नै दाता। यो ड्रामामा निश्चित छ। जसले जति गर्छ, त्यो पाउँछ। उनीहरूले अप्रत्यक्ष दान पुण्य गर्छन् भने अल्पकालको लागि फल मिल्छ। यो हो प्रत्यक्ष। अहिले सबैथोक नयाँ दुनियाँमा ट्रान्सफर गर्नु छ। यिनलाई देख्यौ कति बहादुरी गरे। तिमीले भन्छौ- सबै कुरा ईश्वरले दिएको हो। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- यो सबै मलाई देऊ। म तिमीलाई विश्वको बादशाही दिन्छु। बाबाले त झट्ट दिइहाले, सोचेनन्। फल पावर दिए। मलाई विश्वको बादशाही मिल्छ, त्यो नशा चढ्यो। बच्चा आदिको केही पनि ख्याल गरेनन्। दिनेवाला ईश्वर हुनुहुन्छ भने फेरि कसैको जिम्मेवारी कहाँ रह्यो र! २१ जन्मको लागि ट्रान्सफर कसरी गर्नुपर्छ, यी बाबालाई हेर, अनुसरण गर। प्रजापिता ब्रह्माले गरे नि। ईश्वर त दाता हुनुहुन्छ। उहाँले यिनीद्वारा गराउनु भयो। तिमीले पनि जान्नेका छौ- हामी आएका छौ बाबाबाट बादशाही लिन। दिन प्रतिदिन टाइम थोरै हुँदै जान्छ। आपत्तिहरू यस्ता आउने छन् कुरै नसोध। व्यापारीहरूको श्वास मुट्ठीमा रहन्छ। कुनै जमघट नआओस्। सिपाहीको मुख देखेर मानिसहरू बेहोस हुन्छन्। पछि धेरै हैरान गर्नेछन्। सुन आदि केही पनि राख्न दिदैनन्। बाँकी तिमी पासमा के रहन्छ र! पैसा नै रहँदैन जसबाट केही किन्न सकियोस्। नोट आदि पनि चल्न सक्दैन। राज्य बदलिन्छ। अन्त्यमा धेरै दुःखी भएर मर्नेछन्। धेरै दुःखपछि फेरि सुख हुन्छ। यो हो अनाहकमा रगतको खेल। प्राकृतिक प्रकोप पनि हुन्छ। त्यसैले बाबाबाट पूरा वर्सा त लिनुपर्छ। घुमफिर गर्दा पनि बाबालाई याद गरिरह्यौ भने पावन बन्छौ। बाँकी आपत्ति धेरै आउने छन्। धेरैले हाय-हाय गरिरहन्छन्। तिमी बच्चाहरूलाई अहिले यस्तो अभ्यास गर्नु छ जो अन्त्यमा एक शिवबाबा मात्र याद रहोस्। उहाँकै यादमा रहेर शरीर छोडियोस्, अरू कुनै मित्र-सम्बन्धी आदि याद नआओस्। यो अभ्यास गर्नु छ। बाबालाई नै याद गर्नु छ र नारायण बन्नु छ। यो अभ्यास धेरै गर्नुपर्छ। नत्र धेरै पछुताउनु पर्नेछ। अरू कसैको याद आयो भने फेल हुन्छौ। जो पास हुन्छन् उनीहरू नै विजय मालामा उनिन्छन्। आफूसँग सोध्नुपर्छ- बाबालाई कति याद गर्छु? केही हातमा छ भने अन्त्यकालमा याद आउने छ। हातमा छैन भने याद पनि आउँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ- मसँग त केही पनि छैन। यो मेरो चीज होइन। त्यो ज्ञानको सट्टामा यसलाई लियो भने २१ जन्मको लागि वर्सा मिल्छ। नत्र स्वर्गको बादशाही गुमाइदिन्छौ। तिमी यहाँ आउँछौ नै बाबाबाट वर्सा लिन। पावन त अवश्य बन्नु पर्छ। नत्र सजाय खाएर हिसाब-किताब चुक्ता गरेर जान्छौ। पद केही पनि मिल्दैन। श्रीमत्तमा चल्थ्यौ भने कृष्णलाई काखमा लिन्छौ। भन्छन् नि- कृष्णजस्तो पति मिलोस् वा बच्चा मिलोस्। कसैले त राम्रोसँग बुझ्छन्, केही त फेरि उल्टो-सुल्टो बोलिदिन्छन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) जसरी ब्रह्मा बाबाले आफ्नो सबैथोक ट्रान्सफर गरेर फूल पावर बाबालाई दिए, सोचेनन् त्यस्तै बाबालाई अनुसरण गरेर २१ जन्मको प्रारब्ध जम्मा गर्नु छ।

२) अभ्यास गर्नु छ अन्त्यकालमा एक बाबा सिवाय अरू कुनै पनि चीज याद नआओस्। मेरो केही होइन, सबै बाबाको हो। बाबा र बादशाही, यसै स्मृतिद्वारा पास भएर विजय मालामा आउनु छ।

वरदान:- लभ र लभलीन स्थितिको अनुभवद्वारा सबै कुरा भुल्ने सदा देही-अभिमानि भव कर्ममा, वाणीमा, सम्पर्कमा वा सम्बन्धमा लभ र स्मृति वा स्थितिमा लभलीन रहेमा सबै कुरा बिर्सेर देही-अभिमानि बन्छौ। प्यारले नै बाबाको समीप सम्बन्धमा ल्याउँछ, सर्वस्व त्यागी बनाउँछ। यस प्यारको विशेषता वा लभलीन स्थितिमा रहनाले नै सबै आत्माहरूको भाग्य वा लकलाई जगाउन सक्छौ। यो प्यार नै भाग्यको चाबी हो। यो मास्टर-की हो। यसले जस्तोसुकै दुर्भाग्यशाली आत्मालाई भाग्यशाली बनाउन सक्छौ।

स्लोगन:- स्वयंको परिवर्तनको घडी निश्चित गर्यौं भने विश्व परिवर्तन स्वतः हुन्छ।